

שנייה לעזיבה הייתה אני במחילה מכבודי.

בודאי לא הייתה עוזבת את מטולה וקשה היה לה עלי העזיבה, אלא שהלכתי, כדרךו של עולם, אחרי אישי חבר אילת-השחר — עם נושאינו בשלתי 1919.

אותה שנה עקרו ההורים עם בני הזקונים תרצה ואזרה לירושלים, שכרו דירה בשכונת הבוכרים ואבא נתמנה מורה לעברית ותנ"ך בבית הספר "חינוך-יעורו". גם לאמא הוצע מקום עבודה אבל היא סירבה לשוב להוראה. שומה עליה, לדעתה, להתמסר כל-כולה לבית ולילדים, לפצותם על השניים הקשות, שנות המלחמה, שעברו עליהם.

לימים, משהוחל בהקמת שכונת תלפיות בירושלים — הקימו גם הם ביתם בשכונה והיו בין הראשונים המשתכנים. וכי להותיר קשר כלשהו אל הכפר — חקקו מעל משקוף הכניסה לביתם — נה ל. כך הרגישו, בודאי, כי לא נוטק הקשר.

ואמנם הקשר אל הכפר לא נוטק ואת שנותיהם האחרונות עשו בנהל.

במטולה נשארו רק יהודה ועמנואל. אך השארותם לא ארכה זמן רב וגם הם עזבו.

אوتם ימים, סופחה מטולה וסביבתה הקרויה, לסוריה שהיתה נתונה — עם תום המלחמה — לשיפוטה של צרפת. הצבא הצרפתי באיזור היה מורכב ברובו, מחיילים סודנים וסנגלים שלא "הရשימו" ביותר את ערביו הסביבה, בעיקר הבדואים שביהם, והם תקפו והניסו את החילים ואף הרגו בהם ללא רחם, שדדו ובזו מכל הבא ליד וגם ברכושים של אנשי מטולה שלחו ידם. המושבה נזבה פעמיים. גם מאורעות תל-חי התרחשו באותו זמן ובנסיבות דומות.